

Pokušení

Hana Zagorová

Co se mi posmíváš, co se mi směješ?
Že nejsem taková jako jsi sám.
Radši se podívej k čemu to vede,
dostat mě do kolen, to je tvůj plán.

Tohle mi nedělej, takhle mě svádět
v obleku ze zlata, pohled jak blesk.
Tvý slova čarovný vstupují do mě,
já ale dobře vím, že je to lest.

Pokušení nezbavím se, já vím, to je v nás.
S nekonečnou marnivostí nechci ztrácet čas,
přesto, ale v hloubi duše stále slyším hlas,
co mi šeptá hříšný věty
a já říkám, vem tě ďas.

Už si tu zas se svými pozlátky
a říkáš, pojď, dej mi svůj klíč.
Nenaletím na tvoje pohádky.
Šatičky, botičky, všechno je pryč.

Co když teď pro změnu já chci tě svádět,
ty budeš tancovat, já budu hrát
a pak se uvidí, jakej si ďábel.
Tvý čáry pohasnou, zůstane prach.